

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gyuris Ágnes ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Barna Ágnes ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. február 7. napján meghozott, 26.P.25.736/2005/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 600.000 (hatszázezer) forintra felemeli, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 240.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 300.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt emelte ki, hogy a felperes az eljárás során olyan tényezőkre tért ki, amelyek nem tartoztak a kereset tárgyához, ezért ezeket érdemi határozata sem érinti.

Ismertette a Ptk. 75. §-át, a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Ptk. 81. § (1) bekezdését.

Az ittas munkavégzésre vonatkozóan a jogsértő magatartás igazolása körében felajánlott okirat tanúsága szerint a szonda negatív eredményt mutatott, ugyanakkor

a meghallgatott tanúk közül többen elmondták, hogy látták az alperest a munkahelyén alkoholt fogyasztani.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint azonban az alkoholfogyasztás és az ittasság nem azonos állapotokat jelöl, mert az ittasságot a normál magatartási szokásoktól eltérő cselekvések és fiziológiai tényezők jellemzik. ... tanú alkoholszagot érzett, egy sörfesztyván alkalmával ittasnak is látta az alperest és másik két rendezvényen is tapasztalta alkoholfogyasztását, azonban az elsőfokú bíróság egyértelmű bizonyítékként ezt az egyedüli tanúvallomást nem fogadta el, mert nem tudott ebből kétséget kizáróan arra következtetni, hogy az alperes akár egy, vagy több alkalommal ittas lett volna.

A londonerek munkájának átvétele tekintetében ..., ..., ..., ... és ... tanúk nyilatkozatát értékelve kifejtette, hogy nem látta bizonyítottnak azt, hogy az alperes oly mértékben végzett volna munkakörébe nem tartozó szállodai tevékenységet, amely a felperesi társaság jóhírnevét közvetlenül sértette.

Az üzleti titoksértő magatartás megállapítására irányuló kereset tekintetében a kiállítás rendezőjének tájékoztatása körében ... tanú ellentmondásos nyilatkozatára tért ki az elsőfokú bíróság, valamint, ... és ... által elmondottakra, amelyek nem igazolták azt, hogy a felperesi cég a szállodában tartandó kiállítás biztonsági védelmét ne tudta volna ellátni, illetve, hogy az alperes ezt állította volna.

A cég megbízásaival összefüggésben a felperes sérelmezte azt az általános tartalmú közlést, miszerint a felperesi gazdasági társaság a piacon teret veszített.

A bizonyítási eljárás során ennél konkrétabb tartalmú nyilatkozatok megtétele nem nyert bizonyítást, az általános közlések pedig üzleti titkot nem jelentenek, így személyiségi jogsértő jellegük sem lehetett.

Megállapította, hogy ..., ... és ... tanúk által az alperesnek tulajdonított kijelentések, a „cég szapulása”, a „cégvezetés nem megfelelő minősítése” üzleti titoksértést szintén nem valósít meg.

A felperes további kereset kiegészítése - a szállodai dolgozók szobáztatással történő alaptalan alperesi vádak - körében az elsőfokú bíróság azt emelte ki, hogy a meghallgatott tanúk ilyen tartalmú nyilatkozatot nem tettek, de egyébként is perindítási jogosultságuk, keresetőségi joguk e vonatkozásban csak a sérelmet elszenvedőknek van a Ptk. 85. § (1) bekezdése alapján, ezért még ha valós is lenne a felperes állítása, érintettség hiányában a személyiségi jogát nem sérthetné.

Utalt arra, hogy a Pp. 8. § (2) bekezdésére figyelemmel a per elhúzását megakadályozandó a tárgyalást berekesztette, függetlenül a keresetmódosítás előterjeszthetőségétől.

Érdemi határozatával az elsőfokú bíróság a keresetet teljes egészében elutasította és a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő, illetve az alperes fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet nem merítette ki a Pp. 213. § (1) bekezdésének rendelkezése ellenére, mert az ún. szobáztatással kapcsolatos alperesi magatartásra nem tért ki, illetve e körben helytelen a keresetösszeírás jogra vonatkozó megállapítása, mivel a pernek nem az a tárgya, hogy a szobáztatás tényleges megvalósult-e, hanem az, hogy a felperes jóhírnevét az alperes megsértette-e azzal, hogy a felperes képviselőjében a dolgozókat a szálloda vezetése előtt alaptalanul megvádolta. Hivatkozott a Pp. 163. § (1) bekezdésére, arra, hogy a bizonyítás lehetőségétől az elsőfokú bíróság elzárta, ezzel lényeges eljárási szabályt sértett, ami indokolja az ítélet hatályon kívül helyezését.

Kifejtette, hogy bizonyítást nyert, hogy az alperes a szolgálati helyén több alkalommal is alkoholt fogyasztott, ennek tényét a meghallgatott tanúk, ..., ... és ... is megerősítette. Ezért iratellenes az ezzel ellentétes megállapítás, illetve az is, hogy alperes alkoholfogyasztásának mértéke és körülményei nem vetettek rossz fényt a felperesi társaságra, tekintettel arra, hogy az alkoholfogyasztás önmagában - az ittasság fokának elérése nélkül is - egyértelműen hátrányosan befolyásolhatta és befolyásolta a felperesi társaság külső megítélését.

A londonerek munkájának átvételére vonatkozó magatartásról beszámoltak a tanúk s mivel egy jogellenes magatartás is elegendő a jóhírnév sérelméhez, ezért a keresetet elutasító rendelkezés nem megalapozott figyelemmel arra is, hogy az ilyen jellegű alperesi tevékenység nem egyeztethető össze az objektumparancsnok felelősségteljes viselkedésével, aki a felperesi társaságot a szállodában képviseli, így magatartása közvetlenül összefüggésbe hozható a cég külső megítélésével.

Az elsőfokú bíróság indokolásával ellentétben az alperes konkrét tényállításokat tett az üzleti érdekkörébe eső tényekről és adatokról, amit ..., ... és ... tanúk nyilatkozata is igazol. Ez az alperesi magatartás, mint ahogy azt a 2006. április 6-i keresetpontosításban megjelölte nem csak a jóhírnévhez való jogát sértette, hanem az üzleti titoksértést is megvalósította. Azt azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az alperes kívülállók felé tett nyilatkozatai az üzleti titok körébe tartoznak-e.

Másodlagosan kérte a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

Az alperes fellebbezése kizárólag a perköltség megállapítására irányult és kérte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíj 500.000 forint + áfa összegben történő megállapítását, figyelemmel arra, hogy az eljárás során becsatolásra került az ügyvédi megbízásra vonatkozó szerződés. Hivatkozott arra is, hogy jogilag megalapozatlan és méltánytalan kereset került előterjesztésre, amely kidolgozatlan volt és a felperes indítványai, perelhúzása jelentős ügyvédi költségnövekedést eredményezett.

Fellebbezési ellenkérelmében megalapozatlannak ítélte a felperes kérelmét, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alaposan vizsgálta a keresetet és az ítélet indokolása mindkét felperesi igényre teljes egészében kiterjedt. Sérelmezte, hogy a felperes a per során késedelmesen terjesztette elő bizonyítási indítványait, holott az elsőfokú bíróság részletesen tájékoztatta a bizonyítandó tényekről, arról, hogy milyen körben azt benyújtania. E felhívásnak határidőben nem tett eleget és csak a

peres eljárás ötödik tárgyalásán, két év után kívánta az ún. szobáztatásra vonatkozóan kiterjeszteni igényét, ami ellentétes a Pp. 8. § (2) bekezdésében foglaltakkal.

A felperesi hivatkozással ellentétben nem nyert bizonyítást ittas munkavégzése, a szállodai londonerek munkájának átvétele, illetve az üzleti titoksértés. A felperesi tanúk nyilatkozatánál értékelni kell azt, hogy jelenleg is a cég munkavállalói illetve a ... beosztott alkalmazottai, ugyanakkor okiratokkal és tanúkkal bizonyított az, hogy a ... vezetése munkavégzését kedvezően ítélte meg, ami pozitívan befolyásolta a felperesről kialakított képet.

Részletesen ismertette a tanúvallomásokat, az azok közti ellentmondást, majd változatlanul arra hivatkozott, hogy a felperes a keresetében foglaltakat igazolni nem tudta.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmeztetése ellenére a felperes az okozott kár tekintetében kísérletet sem tett a bizonyításra, kárának kimunkálása összességében nem történt meg, kárát még csak nem is valószínűsítette.

A felperes fellebbezése nem alapos, míg az alperes jogorvoslati kérelme megalapozott a következők miatt:

A felperes fellebbezésében személyhez fűződő jogai megsértése miatt kérte az objektív és szubjektív jogkövetkezmény alkalmazását kifejtve, hogy az alperes jóhírnév sértést követett el valamint üzleti titoksértő magatartást is tanúsított.

Az alkotmányos rendelkezésekkel összhangban a Polgári Törvénykönyv védelemben részesíti a személyhez fűződő jogokat, amit mindenki köteles tiszteletben tartani.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése védelmet kíván nyújtani a személyiség megsértésének mindenféle megnyilvánulásával szemben, ezen belül pedig a legjelentősebb személyhez fűződő jogokat külön is nevesíti.

Így jogvédelem illeti meg az érintett jóhírnevét, amelynek megsértése akkor valósul meg, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő valótlan tényt állít, híresztel vagy a való tényeket hamis színben tüntet fel.

A per során a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem igazolta, hitelt érdemlő bizonyítékokkal azt nem támasztotta alá, hogy az alperes több alkalommal ittas állapotban jelent meg a munkahelyén és azt sem, hogy a londonerek munkáját átvette. Az, hogy az alperes - a tanúk által is alátámasztottan - egy-két alkalommal, a különböző fogadások során egy pohár szeszesital elfogyasztott az nem elegendő ittasságának alátámasztására. E körben az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a tanúk által előadottakat, mert a bizonyítékok, a tanúvallomások összességének értékelése során megállapítható volt, hogy a felperes nem csak az alkoholos befolyásoltságot nem igazolta, hanem azt sem, hogy ezáltal milyen módon sérült meg jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi joga.

Ugyanez a Fővárosi Ítéltáblának az álláspontja a londonerek munkájának átvételére vonatkozó jogsértés körében is. Egyrészt ilyen magatartást az alperes

részéről a felperes nem igazolt, ezzel kapcsolatban a felpereshez, vagy a szálloda vezetéséhez panasz sem érkezett. Márpedig amennyiben az alperes más személy munkáját önkényesen átvette volna abban az esetben ezt az érintettek a munkáltató felé jelezték volna.

Ezentúl arra nézve sincs határozott, elfogadható felperesi tényelőadás, hogy az ilyen jellegű tevékenység mennyiben érinti, illetve sérti a felperes jóhírnevét.

A Ptk. 78. § (2) bekezdése egyértelműen meghatározza azt, hogy a jóhírnév sérelmét az jelenti ha valaki, más személyre vonatkozó azt sértő tényt állít vagy híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel. E törvényi tényállás a perbeli esetben nem valósult meg, nincs a felperes személyére vonatkozó olyan valótlan sértő állítás, olyan alperesi magatartás - legalábbis a felperes ilyenre nem hivatkozott - ami indokolná a Ptk 78. §-ának illetve a személyhez fűződő jogok megsértése miatti jogkövetkezmények alkalmazását.

A Ptk. 81. § (1) bekezdése alapján személyhez fűződő jogokat sért, aki az üzleti titok birtokába jut, és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza vagy azzal egyéb módon visszaél.

Titoknak minősülnek azok a tények, adatok, következtetések, amelyek elleplezéséhez valamilyen érdek fűződik. Ez az érdek bizonyos körben társadalmilag elismert védelem alatt áll, érvényesülését jogszabály biztosítja.

A Ptk. 81. § (2) bekezdése szerint üzleti titok a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó minden olyan tény, információ, megoldás vagy adat, amelynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelenek által történő megszerzése vagy felhasználása a jogosult jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértene vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette.

Az a közlés, hogy a felperesi cég a kiállítás biztonságát nem tudja ellátni, illetve nem vállalja, továbbá, hogy megbízatásokat veszít el, a cégvezetés működése nem megfelelő, olyan általános jellegű megfogalmazás, amely nem alapozza meg a jogsértés megállapítását.

Az üzleti titoksértés megállapítása iránti igény esetén konkrétan, pontosan, határozottan meg kell jelölni, hogy mely üzleti titok, milyen körben került nyilvánosságra. Az, hogy a felperesi cég a piacon pozíciót veszít vagy veszített nem minősül üzleti titoknak és annak titokban tartása érdekében a felperes nem is intézkedett. Ezek a kijelentések a gazdálkodó szervezet forgalmára utalnak, gazdasági tevékenységének mértékére és az alperesi kifejezések annyira általános megfogalmazásúak, hogy az semmilyen érdeket nem sért.

Nem minősíthetők tehát a felperes által az alperesnek tulajdonított kinyilatkoztatások az üzleti titok jogosulatlan felhasználásának, mert a közlés a felperessel kapcsolatban olyan általános, hogy abból a felperesre, gazdasági tevékenységére, annak méreteire semmiféle érdemi következtetés nem vonható le.

Miután a közlésekből a felperes tekintetében olyan konkrét adatra következtetni nem lehetett, amely az üzleti tevékenységével kapcsolatos titoknak minősülhetne, a Ptk. 81. §-a alapján az üzleti titok jogosulatlan felhasználását sem lehetett megállapítani, így helytállóan döntött az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról.

Az ún. szobáztatás körében is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletével és annak indokolásával is, mert erre nézve a részletesen nyilatkozó tanúk vallomásában adat, utalás nem található, a felperes e körben egyéb bizonyítékot nem terjesztett elő és bizonyítást fel sem ajánlott, így erre valamint a peres eljárás során tanúsított magatartásra és a többszöri bírósági figyelmeztetésre is tekintettel indokolt volt a Pp. 8. § (2) bekezdésének alkalmazása folytán a tárgyalás berekesztése.

Nem helytálló a felperesnek az eljárási szabálysértésre történő hivatkozása, mert az elsőfokú bíróság teljes körűen eleget tett a Pp. 213. § (1) bekezdésében írt kötelezettségének, érdemi határozata indokolásának 5. oldalán kitért az ún. szobáztatással összefüggő igényre is, amelynek indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

A személyhez fűződő jogok a megsértésének hiánya a Ptk. 84. § (1) bekezdésébe foglalt objektív és szubjektív jogkövetkezmények megállapíthatóságát is kizárta.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pervesztes felet a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére.

Az alperes az elsőfokú tárgyalás során csatolta a jogi képviselőjével kötött megállapodást, a felperes azt nem vitatta, ezért a Fővárosi Ítéltábla az alperesnek járó perköltség összegét ennek megfelelően állapította meg, figyelemmel a per során kifejtett tevékenységre, a képviselet több tárgyaláson való ellátására, amely miatt a másodfokú bíróság a kikötött megbízási díj összegét nem találta eltúlzottnak, így az alperesnek a perköltségre vonatkozó fellebbezése alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint a fentieknek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét felemelte, egyebekben pedig az ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján annak helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban felmerült költségről, a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakra.

Budapest, 2007. október 9.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő